

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sži/2/2016
Identifikačné číslo spisu: 3014200798
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3014200798.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a z členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej právnej veci žalobcu: ZDRUŽENIE PODNIKATEĽOV Považská Bystrica, so sídlom Považská Bystrica, Tatranská 295, IČO: 42 026 491, právne zastúpený: JUDr. Mária Bustinová, advokátka, so sídlom Trenčianske Teplice, Ľ. Štúra 330/5, proti žalovanému: Mesto Považská Bystrica, so sídlom Považská Bystrica, Centrum 2/3, právne zastúpený: doc. JUDr. Ľubomír Fogaš, CSc., advokát, so sídlom Bratislava, Kýčerského 5, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného z 19. augusta 2014, č. Odd.OP/4899/2014/21170/AO2-5, o odvolaní žalobcu a odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 27. januára 2016, č. k. 13S 235/2014-50, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 27. januára 2016, č. k. 13S 235/2014-50, vo výroku, ktorým Krajský súd v Trenčíne zrušil rozhodnutie žalovaného z 19. augusta 2014, č. Odd.OP/4899/2014/21170/AO2-5, a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie p o t v r d z u j e .

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 27. januára 2016, č. k. 13S 235/2014-50, vo výroku, ktorým Krajský súd v Trenčíne zviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania 354,08 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku k rukám jeho advokátky m e n í tak, že žalovaný

j e p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 340,90 eur a iných trov konania za zaplatený súdny poplatok vo výške 70,00 eur, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku, na účet právnej zástupkyne žalobcu č. 11476813/7500 vedený v Československej obchodnej banke, a.s..

Žalovaný j e p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania v sume 181,90 eur na účet právnej zástupkyne žalobcu, do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Odôvodnenie

I.

Rozhodnutie krajského súdu

Krajský súd v Trenčíne (ďalej v texte len „krajský súd“) rozsudkom z 27. januára 2016, č. k. 13S 235/2014-50 (ďalej v texte len „napadnuté rozhodnutie“ a „rozhodnutie správneho súdu“) zrušil rozhodnutie žalovaného z 19. augusta 2014, č. Odd.OP/4899/2014/21170/AO2-5, ktorým primátor mesta Považská Bystrica ako príslušný orgán podľa § 19 ods. 2 zákona o slobode informácií odvolanie ZDRUŽENIA PODNIKATEĽOV Považská Bystrica, Tatranská 295, 017 01 Považská Bystrica z 05.08.2014 zaevidované na MsÚ v Považskej Bystrici 05.08.2014 pod č. 20234/2014 zamietol a rozhodnutie Mestského úradu v Považskej Bystrici č. Odd.OP/4899/2014/19641/AO2-5 z 23.07.2014 potvrdil, a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku. Krajský súd žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 354,08 eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, k rukám jeho advokátky.

Krajský súd v napadnutom rozhodnutí skonštatoval, že medzi účastníkmi nie je sporné, že Mesto Považská Bystrica je zakladateľom spoločnosti MDS, a.s., a že v tejto spoločnosti má Mesto Považská Bystrica majetkovú účasť. To, že Mesto Považská Bystrica je zakladateľom spoločnosti MDS, a.s. je zrejmé z listu spoločnosti MDS, a.s. zo 7. júna 2014, ktorým uvedená spoločnosť dala podnet Mestu Považská Bystrica ako svojmu zakladateľovi na vydanie rozhodnutia podľa ustanovenia § 18 ods. 4 zákona č. 211/2000 Z. z.. Uvedenú skutočnosť, potvrdil žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe.

Ďalej krajský súd poukázal na ustanovenia § 2 ods. 1 a 3, § 3 ods. 1 až 3, § 4 ods. 1, § 11 ods. 1 písm. a/ a ods. 2 a § 12 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) a skonštatoval, že žalovaný sa citovanými ustanoveniami zákona dôsledne neriadil.

Krajský súd skonštatoval, že bolo nepochybné a v konaní to nakoniec ani nikto nenamietal, že žalovaný je v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. povinnou osobou (čo výslovne vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 1 cit. zákona) a žalobca je žiadateľom (čo taktiež výslovne vyplýva z ustanovenia § 3 ods. 1, 3 a § 4 ods. 1 cit. zákona). Rovnako bolo z pohľadu krajského súdu nepochybné, že i spoločnosť MDS, a.s. je v zmysle ustanovenia § 2 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z. povinnou osobou, nakoľko je založená mestom Považská Bystrica, ktorá je na účely zákona č. 211/2000 Z. z..

Ďalším jednoznačným záverom vyplývajúcim z § 3 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z. podľa krajského súdu bolo to, že mesto je povinné sprístupňovať informácie minimálne v takom rozsahu ako povinná osoba podľa § 2 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z. z., je teda určite povinné sprístupňovať informácie o nakladaní s majetkom mesta. Povinnosť mesta sprístupňovať informácie o nakladaní s majetkom mesta vyplýva výslovne navyše i z ustanovenia § 11 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z.. Z pohľadu krajského súdu bolo taktiež nepochybné, že informácie, ktorých sprístupnenia sa žalobca domáhal pod bodom 1) žiadosti, sú informáciami o nakladaní s majetkom mesta, a že žalovaný s týmito informáciami disponoval. V preskúmanom a ani prvostupňovom rozhodnutí nie je spochybnená skutočnosť, že mesto odpredalo spoločnosti MDS, a.s. parcelu č. XXXX/XXX k. ú. Považská Bystrica za účelom prevádzkovania areálu MDS, a.s. a autobusovej stanice. Aj z tohto pohľadu by malo mať teda informáciu o tom, či tento účel prevodu bol naplnený a predmetný pozemok sa využíva na cieľ, ktorý zmluvne dojednal. Súčasne mal krajský súd za to, že informácie, ktorých sprístupnenia sa žalobca domáhal sú informáciami o nakladaní s majetkom mesta, pričom pri tejto úvahe vychádzal zo skutočnosti, že tieto informácie sa týkajú spoločnosti (MDS, a.s.), ktorých zakladateľom je Mesto Považská Bystrica, a v ktorej má Mesto Považská Bystrica majetkovú účasť.

Ďalej krajský súd uviedol, že skutočnosť, že Mesto Považská Bystrica má v spoločnosti MDS, a.s. majetkovú účasť, postačujúcim spôsobom preukazuje, že spoločnosť MDS, a.s. pri svojej činnosti nakladá s majetkom Mesta Považská Bystrica. Preto aj spoločnosť MDS, a.s. podlieha kontrolnej činnosti hlavného kontrolóra Mesta Považská Bystrica v zmysle ust. § 18d ods. 2 písm. c/ zákona č. 369/1990 Zb., podľa ktorého kontrolnej činnosti hlavného kontrolóra podliehajú i právnické osoby, v ktorých má obec majetkovú účasť, a iné osoby, ktoré nakladajú s majetkom obce alebo ktorým bol

majetok obce prenechaný na užívanie, a to v rozsahu dotýkajúcom sa tohto majetku, keď pod kontrolnou činnosťou sa v zmysle § 18d ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. rozumie kontrola zákonnosti, účinnosti, hospodárnosti a efektívnosti pri hospodárení a nakladaní s majetkom a majetkovými právami obce, ako aj s majetkom, ktorý obec užíva podľa osobitných predpisov, kontrola príjmov, výdavkov a finančných operácií obce, kontrola vybavovania sťažností a petícií, kontrola dodržiavania všeobecne záväzných právnych predpisov vrátane nariadení obce, kontrola plnenia uznesení obecného zastupiteľstva, kontrola dodržiavania interných predpisov obce a kontrola plnenia ďalších úloh ustanovených osobitnými predpismi. Krajský súd preto skonštatoval, že v prípade spoločnosti, v ktorej má mesto majetkovú účasť, takáto spoločnosť hospodári - nakladá vždy aspoň čiastočne s majetkom mesta.

Záver krajského súdu, že informácie, ktorých sprístupnenia sa žalobca domáhal pod bodom 1) svojej žiadosti, malo Mesto Považská Bystrica vo svojej dispozícii, vychádza z názoru, že obec ako povinná osoba disponuje požadovanými informáciami, okrem iného, aj vtedy, ak požadované informácie má v dispozícii len právnická osoba, v ktorej má obec ako povinná osoba majetkovú účasť. Takáto spoločnosť, ako už bolo vyššie uvedené, podlieha kontrolnej činnosti hlavného kontrolóra obce, niet teda pochyb, že obec musí mať a aj má možnosť disponovať s dokladmi týkajúcich sa nakladania s majetkom obce. V súdnej veci žalobcom požadovanými informáciami uvedenými pod bodom 1) disponovala spoločnosť MDS, a.s. a v tejto spoločnosti má Mesto Považská Bystrica majetkovú účasť, preto nemožno (vzhľadom na vyššie vyslovený právny názor Krajského súdu v Trenčíne) ustáliť nič iné len to, že Mesto Považská Bystrica disponovalo s informáciami, ktorých sprístupnenia sa žalobca domáhal.

Pokiaľ ide o žiadosť o informáciu uvedenú v žiadosti pod bodom 2), t. j. informáciu z akého dôvodu mesto Považská Bystrica ako akcionár spoločnosti MDS, a.s. akceptuje skutočnosť, že táto spoločnosť si prenajíma areál od svojej spriaznenej osoby, hoci vlastní svoj vlastný areál a hradené nájomné sa potom odráža v kalkulačnom vzorci pre výpočet náhrady predpokladanej straty, ktorú mesto prepláca.

Krajský súd bol toho názoru, že už zo samotnej formulácie žiadosti je zrejmé, že žalobca žiada informáciu, ktorá spočíva vo vysvetlení postojov mesta k určitému ekonomickému správaniu sa spoločnosti MDS, a.s., ktoré má podľa žalobcu priamy dopad na výdavky mesta v súvislosti s preplácaním predpokladanej straty, v zmysle zmluvy o spolupráci z 27.06.2006. Nejde teda skutočne o informáciu, s ktorou žalovaný disponuje, ale naopak, ide o informáciu, ktorá by musela byť pre žalobcu vytvorená. V takto vytvorenej informácii by mesto Považská Bystrica muselo vyjasniť svoj postoj k situácii, resp. problému, ktorý vo svojej žiadosti žalobca nastolil. Konkrétne pre žalobcu by v nej objasňoval dôvody, pre ktoré „akceptuje“ vyššie uvedené konanie zmluvného partnera MDS, a.s., nakoľko sa dotýka zmluvnej povinnosti mesta preplácať predpokladanú stratu. Išlo by vo svojej podstate o vyslovenie jeho názoru, postojov k určitej problematike a táto informácia by smerovala k určitému vysvetľovaniu svojho konania vo vzťahu k uplatňovaniu práv a povinností zo zmluvného vzťahu založeného zmluvou o spolupráci. V tejto časti zamietnutia žiadosti krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom.

Ďalej krajský súd uviedol, že žalovaný taktiež namieta, že nie je v spore pasívne legitimovaný. Uvedená námietka žalovaného nie je dôvodná. Podľa ustálenej súdnej praxe žalovaným je správny orgán, a to aj v prípade, keď rozhodnutie vydané v II. stupni správneho konania, v danom prípade žalobou napadnuté rozhodnutie, vydala osoba, ktorá stojí na jeho čele (primátor mesta), keďže právnu subjektivitu v ponímaní rozhodovania v oblasti verejnej správy má Mesto Považská Bystrica a nie primátor. V tejto súvislosti Krajský súd v Trenčíne pre úplnosť dodáva, že ustanovenie § 250 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku explicitne určuje žalovaného, a preto jeho správne označenie nie je podstatnou náležitosťou žaloby, inak povedané, vychádzajúc zo zásady „iura novit curia“ ani prípadné nesprávne označenie žalovaného správneho orgánu nemá za následok negatívne rozhodnutie súdu, či už v podobe zastavenia konania pre nesplnenie procesných podmienok alebo zamietnutia žaloby, nakoľko s kým má konajúci súd konať, má sám správne rozpoznať. Nesprávne označenie žalovaného správneho orgánu by Krajský súd v Trenčíne bol povinný napraviť z úradnej povinnosti, o ktorý prípad sa však v súdnej veci

nejedná, nakoľko žalobca správne ako žalovaného označil Mesto Považská Bystrica (pozri aj rozsudok NS SR sp. zn. 6 Sži/5/2012 z 24.04.2013).

V časti sprístupnenia informácií uvedených pod bodom 2) žiadosti žalovaný podľa krajského súdu rozhodol v súlade so zákonom a jeho rozhodnutie je vecne správne. K opačnému záveru, však krajský súd dospel pokiaľ ide o sprístupnenie informácií uvedených pod bodom 1) žiadosti žalobcu. Pokiaľ žalovaný v tejto časti nesprístupnil žalobcovi ním požadované informácie s odôvodnením, že týmito nedisponuje a že nejde o informácie týkajúce sa nakladania s majetkom obce, krajský súd sa s týmto názorom - z vyššie popísaných dôvodov - nestotožnil a je presne opačného názoru, teda že žalobcom požadované informácie sú informáciami o nakladaní s majetkom mesta, a že žalovaný s týmito informáciami disponoval. Vychádzajúc z vyššie uvedených úvah krajský súd nemohol inak ako ustáliť, že pokiaľ žalovaný odmietol žalobcovi sprístupniť ním požadované informácie (pod bodom 1/) z dôvodov, že týmito nedisponuje, a že nejde o informácie týkajúce sa nakladania s majetkom obce, jeho rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku), z ktorého dôvodu musel krajský súd napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. Krajský súd pritom uviedol, že zrušil celé rozhodnutie ako celok, nakoľko mal za to, že ustanovenie § 250j Občianskeho súdneho poriadku mu neumožňuje napadnuté rozhodnutie zrušiť len v časti.

Krajský súd ďalej poukázal na ustanovenie § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku a uviedol, že po prieskume zákonnosti napádaného rozhodnutia a procesného postupu predchádzajúceho jeho vydaniu konštatuje, že žalovaný sa neriadil dôsledne zákonnými ustanoveniami na prejednávajúcu vec sa vzťahujúcimi, keď tieto interpretoval nesprávnym spôsobom, v dôsledku čoho vydal rozhodnutie, ktoré vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. S poukazom na to krajský súd podľa § 250j ods. 2 písm. a/ Občianskeho súdneho poriadku zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie s tým, že v ďalšom konaní bude žalovaný pri právnom posudzovaní veci vychádzať z právnych názorov prezentovaných súdom v tomto rozsudku.

Následne krajský súd poukázal na ustanovenie § 250j ods. 7 a § 250k ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a skonštatoval, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobou napadnuté rozhodnutie bolo zrušené, tak ako požadoval žalobca, krajský súd mu v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku priznal náhradu trov konania, ktorá pozostáva zo zaplateného súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia.

Ďalej krajský súd uviedol, že základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vo veciach zastupovania v konaniach podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je v zmysle ustanovenia § 11 ods. 4 veta prvá vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. jedna šestina výpočtového základu, čo predstavuje v roku 2014 suma 134,- eur. Žalobca bol v konaní úspešný, preto mu krajský súd podľa cit. ustanovenia § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku priznal právo na náhradu trov za zaplatený súdny poplatok 70,- eur (iné trovy konania), ako i trovy právneho zastúpenia za 2 úkony právnej služby po 134,- eur prevzatie a prípravu právneho zastúpenia (§ 13a ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z.), podanie správnej žaloby (§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z.), 2 x 8,04 eur režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.). Úhrnom tak krajský súd priznal žalobcovi náhradu trov konania v celkovej výške 354,08 eur, ktoré v zmysle ustanovenia § 149 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku je žalovaný povinný zaplatiť k rukám advokáta žalobcu.

Advokát žalobcu si uplatnil i zvýšenie trov právneho zastúpenia o 20% DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.), krajskému súdu však nedoložil, že ako advokát samostatne vykonávajúci advokáciu, je platiteľom DPH, keď krajskému súdu doložil osvedčenie o registrácii a pridelení daňového identifikačného čísla pre daňový subjekt JUDr. P. W. - G. H.

II.

Odvolanie žalobcu

Žalobca podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojej právnej zástupkyne odvolanie v časti proti druhému výroku rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 27. januára 2016, č. k. 13S 235/2014-50 (ďalej v texte len „odvolanie žalobcu“) a domáhal sa, aby odvolací súd napadnutý výrok zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 340,90 eur a iné trovy konania (súdny poplatok) vo výške 70,- eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, k rukám jeho advokáta.

Žalobca v podanom odvolaní uviedol, že jeho odvolanie smeruje len voči výške priznanej náhrady trov právneho zastúpenia. S názorom krajského súdu v časti rozhodnutia o výške náhrady trov právneho zastúpenia nesúhlasí, jeho rozhodnutie považuje za nesprávne, a preto v časti rozhodnutia o výške trov právneho zastúpenia podáva odvolanie.

Ďalej žalobca uviedol, že rozhodnutie o trovách konajúci súd odôvodnil v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, nakoľko bol žalobca v konaní úspešný, a priznal mu úplnú náhradu trov konania. Priznaná náhrada trov konania pozostáva zo zaplateného súdneho poplatku vo výške 70,- eur (iné trovy konania) a trov právneho zastúpenia vo výške 284,08 eur za 2 úkony právnej služby po 134,- eur a 2x režijný paušál po 8,04 eur. Úhrnom tak podľa žalobcu krajský súd priznal náhradu trov konania v celkovej výške 354,08 eur.

Právna zástupkyňa žalobcu je platcom DPH, a preto si v zmysle ustanovenia § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. uplatnila aj zvýšenie trov právneho zastúpenia o 20% DPH, ktoré jej však krajský súd nepriznal.

Svoje rozhodnutie, ktorým krajský súd nepriznal trovy právneho zastúpenia v časti zvýšenej o DPH odôvodnil nasledovne: „Advokát žalobcu si uplatnil i zvýšenie trov právneho zastúpenia o 20% DPH (§ 18 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z.), súdu však nedoložil, že ako advokát samostatne vykonávajúci advokáciu, je platiteľom DPH, keď súdu doložil osvedčenie o registrácii a pridelení daňového identifikačného čísla pre daňový subjekt JUDr. P. W. - G. H.“.

Toto tvrdenie krajského súdu nie je podľa žalobcu správne, nakoľko JUDr. P. W. je platcom DPH ako fyzická osoba - a to samostatne zárobkovo činná osoba (čo krajskému súdu preukázala platnými dokladmi), a preto všetky jej príjmy podliehajú DPH a je povinná z nich odvieť DPH štátu. Jej daňové identifikačné číslo pridelené daňovým úradom začína číslom 1, čo je číslo pre fyzické osoby (u právnických osôb je počiatočným číslom 2). Nie je preto podstatné jej označenie na osvedčení o registrácii, pretože DPH podliehajú všetky jej príjmy, bez ohľadu na to, či ide o príjem zo živnosti, alebo príjem z advokátskej činnosti vykonávaný na základe licencie udelennej SAK, alebo prípadne príjem z nájmu hnutelných alebo nehnuteľných vecí. Na základe rozhodnutia o náhrade trov konania vo výške 284,04 (priznanej bez DPH) je povinná z takto priznanej sumy odvieť 47,34 eur ako DPH štátu.

III.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu

K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu a uviedol, že žalobca v podanom odvolaní namieta nesprávnosť postupu konajúceho súdu, ktorý mu pri prisúdení výške trov konania nepriznal zvýšenie trov právneho zastúpenia o DPH, keďže žalobca nepredložil súdu osvedčenie, že jeho advokát je platiteľom DPH.

Podľa § 18 ods. 3 vyhlášky ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov „ak je advokát platiteľom

dane z pridanej hodnoty, zvyšuje sa odmena a náhrady podľa tejto vyhlášky o daň z pridanej hodnoty, ktorú je advokát povinný platiť podľa osobitného predpisu“. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že odmena a náhrady advokáta sa zvyšujú o DPH len vtedy, keď je advokát platiteľom DPH.

Žalovaný ďalej uviedol, že skutočnosť, že je advokát platiteľom DPH musí súdu náležite preukázať. Nie každý advokát pritom musí byť platiteľom DPH. Žalobca však súdu skutočnosť, že jeho právny zástupca je platiteľom DPH, podľa žalovaného, vôbec nepreukázal.

Ďalej žalovaný vo svojom vyjadrení poukázal na ustanovenia § 4 ods. 1 až 3 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov a skonštatoval, že v konaní žalobcom predložené osvedčenie o daňovej registrácii subjektu - JUDr. P. W. - G. H. zrejme nemá pri prisudzovaní náhrady trov právneho zastúpenia advokátovi právnu relevanciu. Ide totiž podľa žalovaného o úplne iný právny subjekt, ktorý však právne služby v súdenom prípade neposkytol a ani nemohol. Platiteľom DPH v danom prípade je advokát. Podľa žalovaného, nepriznaním zvýšenia odmeny a náhrady o príslušnú DPH preto konajúci súd nepochybil.

V zmysle ustanovenia § 151 ods. 8 Občianskeho súdneho poriadku „vo výroku o náhrade trov konania súd vyjadří osobitne trovy právneho zastúpenia a iné trovy konania, ktorých náhrada sa účastníkovi priznáva“. Ďalej žalovaný uviedol, že súd vo výroku č. II rozsudku ukladá žalobnému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vyjadrenú súhrnne ako „...náhradu trov konania 354,08 eur...“, pričom prisúdené trovy konania vo výroku vôbec osobitne nediferencuje na trovy právneho zastúpenia a iné trovy konania, ako vyžaduje zákon. Podľa žalovaného, odvolaním napadnutá časť výroku rozsudku nekorešponduje s citovaným ustanovením Občianskeho súdneho poriadku.

Z odôvodnenia rozsudku na str. 8 pritom vyplýva, že prisúdená náhrada trov konania pozostáva zo zaplateného súdneho poplatku v sume 70,- eur a trov právneho zastúpenia 2x 134,- eur + 2x 8,04 eur, teda súhrnne 354,08 eur. Zrejme preto došlo iba ku chybe v písomnom vyhotovení rozsudku súdom. Podľa § 164 Občianskeho súdneho poriadku „Súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti. O návrhu na opravu súd rozhodne do 30 dní od jeho podania. O oprave vydá opravné uznesenie, ktoré doručí účastníkom. Pritom môže odložiť vykonateľnosť rozsudku na čas, kým opravné uznesenie nenadobudne právoplatnosť“.

Na záver vyjadrenia žalovaný dodáva, že rozsudok aj v žalobcom napadnutej časti výroku č. II považuje za nesprávny i žalovaný. Súd totiž v tejto časti výroku vôbec nezohľadnil skutočnosť, že žalobca bol úspešný iba v časti (1/2) - bode 1 žiadosti a v časti (1/2) - bode 2 žiadosti bol úspešný naopak žalovaný. Pri priznávaní náhrady trov konania súd nevzal do úvahy zásadu úspechu žalovaného, ktorého napadnuté rozhodnutie bolo minimálne v 1/2 vecne správne ako konštatoval konajúci súd.

Na základe vyššie uvedeného a s ohľadom aj na podané odvolanie žalovaného žalovaný žiada, aby odvolací súd podanému odvolaniu žalobcu nevyhovel, a zmenil rozhodnutie krajského súdu tak, že žalobu zamietla, alebo aby rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. Žalobca je povinný nahradiť žalobnému trovy konania vrátane trov právneho zastúpenia vo výške 719,52 eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

IV.

Odvolanie žalovaného

Žalovaný podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 27. januára 2016, č. k. 13S 235/2014-50 (ďalej v texte len „odvolanie žalobcu“) a domáhal sa, aby odvolací súd zmenil

rozhodnutie krajského súdu tak, že žalobu zamieta, alebo aby rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. Zároveň žiada, aby odvolací súd vyslovil, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania vrátane trov právneho zastúpenia vo výške 537,62 eur do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia.

Žalovaný v podanom odvolaní uviedol, že týmto podáva odvolanie proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13S/235/2014-50 z 27.01.2016, a to v celom rozsahu proti všetkým jeho výrokom z dôvodu, že považuje rozsudok za nesprávny, nakoľko rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (odvolací dôvod podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (odvolací dôvod podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku).

Ďalej žalovaný uviedol, že podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť tým, že „rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia vecí“. Žalovaný zastáva právny názor, že vyššie citované závery súdu vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia vecí.

Súd na str. 5 odôvodnenia rozsudku dospel podľa žalovaného k všeobecnému, dichotomickému záveru, že „...informácie, ktorých sprístupnenia sa žalobca domáha pod bodom 1) žiadosti, sú informáciami o nakladaní s majetkom mesta, a že žalovaný s týmito informáciami disponoval“, s čím sa však žalovaný nestotožňuje. Prvú časť záveru, že ide o informácie o nakladaní s majetkom mesta, súd zdôvodňuje „...skutočnosť, že Mesto Považská Bystrica má v spoločnosti MDS, a.s. majetkovú účasť, postačujúcim spôsobom preukazuje, že spoločnosť MDS, a.s. pri svojej činnosti nakladá s majetkom Mesta Považská Bystrica“. Druhú časť záveru, že žalovaný týmito informáciami disponoval, súd opiera o nasledovné „záver súdu, že informácie, ktorých sprístupnenia sa žalobca domáha pod bodom 1) žiadosti, malo Mesto Považská Bystrica vo svojej dispozícii vychádza z názoru, že obec ako povinná osoba disponuje požadovanými informáciami, okrem iného, aj vtedy, ak požadované informácie má v dispozícii len právnická osoba, v ktorej má obec ako povinná osoba majetkovú účasť“.

Žalovaný zastáva právny názor, že tieto závery vychádzajú z omylu súdu pri aplikácii práva, pričom vedú k tomu, že súkromné obchodné spoločnosti, v ktorých majú obce a mestá nejakú hoci i minimálnu majetkovú účasť, by museli sprístupňovať v podstate akékoľvek informácie, o ktoré žiadateľ požiada v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám v znení neskorších predpisov, čo určite nemohlo byť úmyslom zákonodarcu a v aplikáčnej praxi by spôsobovalo veľké problémy pre povinné subjekty. Vychádzajúc z odôvodnenia rozsudku by sa tak na základe záverov konajúceho súdu v podstate mali sprístupňovať aj informácie „prevádzkového“ alebo „súkromného“ charakteru, čo nemôže obstať.

V súdenom prípade však žalovaný informácie, o ktoré ho žalobca požiadal v žiadosti o sprístupnenie informácií z 30.06.2014, nemohol sprístupniť s ohľadom na skutočnosť, že ich ani nemal reálne k dispozícii. Neexistuje pritom ani právny dôvod, na základe ktorého by vyžiadané informácie žalovaný mal mať vo svojej dispozícii. Preto predmetnú žiadosť v bode 1 postúpil na vybavenie tretej osobe, ktorá podľa jeho informácií požadovanými informáciami disponuje. K bodu 2 žiadosti, hoci vyžiadaná informácia neexistuje, poskytol žalobcovi doplňujúcu informáciu o stanovisku hlavného kontrolóra Mesta Považská Bystrica, čo nakoniec prvostupňový súd vyhodnotil ako zákonný postup.

Ďalej žalovaný poukázal na ustanovenia § 2 ods. 1 až 3 a § 3 ods. 1 až 3 zákona č. 211/2000 Z. z. a skonštatoval, že súd opiera svoj záver o povinnosti žalovaného sprístupniť žalobcovi požadované informácie o tézu, podľa ktorej skutočnosť, že Mesto Považská Bystrica má v spoločnosti MDS, a.s. majetkovú účasť, preukazuje, že spoločnosť MDS, a.s. pri svojej činnosti nakladá s majetkom Mesta Považská Bystrica. Majetková účasť mesta v uvedenej obchodnej spoločnosti v konaní pritom nebola ani sporná, a sám žalovaný ju priznal. Súď však pri právnom hodnotení veci vôbec nevzal do úvahy, že

majetková účasť Mesta Považská Bystrica v obchodnej spoločnosti MDS, a.s. je len veľmi nízka a mesto je len jej minoritným akcionárom. Je potrebné pritom poukázať, že žalovaný vlastní len 34% akcií v spoločnosti MDS, a.s., čo mu neumožňuje samostatne prijímať rozhodnutia alebo riadiť spoločnosť.

Žalovaný zastáva právny názor, že pri spoločnosti MDS, a.s. ide o povinnú osobu s obmedzenou informačnou povinnosťou. Spoločnosť MDS, a.s. nehospodári s verejnými prostriedkami, ani nenakladá s majetkom štátu, VÚC alebo obce. Spoločnosť MDS, a.s. v zmysle zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy nehospodári s verejnými prostriedkami a navyše ani nie je subjektom verejnej správy.

Ďalej žalovaný uviedol, že legálnu definíciu pojmu „verejné prostriedky“ zákon č. 211/2000 Z. z. neobsahuje. Táto je však upravená v § 2 písm. a/ zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy ako „finančné prostriedky, s ktorými hospodária právnické osoby verejnej správy; verejnými prostriedkami sú aj prostriedky Európskej únie a odvody Európskej únie“. Ustanovenie § 3 ods. 2 uvedeného zákona následne vymenúva inštitúcie, ktoré sú subjektmi verejnej správy. Žalovaný poukazuje, že medzi takéto subjekty nie sú zahrnuté obchodné spoločnosti založené štátnym orgánom, VÚC alebo obcou, a teda tu nepatrí ani spoločnosť MDS, a.s..

Pre úplnosť žalovaný uvádza, že v určitých prípadoch sa súdna prax prikláňa k názoru, že pod pojem verejné prostriedky možno zahrnúť aj finančné prostriedky obchodných spoločností založených štátnym orgánom, VÚC alebo obcou. Ide však o prípady spoločností, v ktorých majú štát, samosprávy, výlučnú majetkovú účasť alebo sú štátom alebo samosprávami ovládané. Spoločnosť MDS, a.s. však nemá výlučnú majetkovú účasť obce a nie je ňou ani ovládaná, nakoľko obec - mesto je v nej iba menšinovým akcionárom. Žalovaný tiež dodáva, že spoločnosť MDS, a.s. nie je ani rozpočtovou a ani príspevkovou organizáciou mesta. Mesto nemá ani reálnu možnosť zásadnejšie ovplyvňovať činnosť spoločnosti MDS, a.s.. Nemôže jej teda ani ukladať povinnosť sprístupňovať nejaké informácie. Z uvedeného možno jednoznačne vyvodiť, že spoločnosť MDS, a.s. nehospodári s verejnými prostriedkami.

Rovnako je potrebné podľa žalovaného zdôrazniť, že spoločnosť MDS, a.s. je súkromnou obchodnou spoločnosťou, ktorá hospodári iba so svojím majetkom, pričom nenakladá s majetkom štátu, VÚC, ani obce. Majetok (dopravné prostriedky a pod.) je vlastníctvom spoločnosti MDS, a.s. a tvorí vlastné imanie spoločnosti. Žalovaný do spoločnosti MDS, a.s. žiadny majetok nevložil. Majetková účasť mesta v tejto obchodnej spoločnosti totiž neznamena, že by spoločnosť mohla s akciami mesta nejako nakladať. S akciami môže nakladať len ich vlastník, a teda mesto, nie samotná obchodná spoločnosť. Žalovaný zastáva právny názor, že zo skutočnosti, že mesto je zakladateľom spoločnosti a má v nej minoritnú majetkovú účasť, nemožno všeobecne vyvodzovať, že takáto spoločnosť nakladá s majetkom mesta, a keď, tak len veľmi obmedzene. Opačný záver by viedol k tomu, že spoločnosti aj s nepatrnou majetkovou účasťou obcí by museli sprístupňovať aj informácie súkromného charakteru, čo by zrejme už bolo možné považovať za neprimeranú tvrdosť zákona č. 211/2000 Z. z..

V zmysle ustanovenia § 154 ods. 1 Obchodného zákonníka akciou spoločnosťou je spoločnosť, ktorej základné imanie je rozvrhnuté na určitý počet akcií s určitou menovitou hodnotou. Spoločnosť zodpovedá za porušenie svojich záväzkov celým svojím majetkom. Akcionár neručí za záväzky spoločnosti. Na rozdiel od spoločnosti s ručením obmedzeným, kde sú jej spoločníci známi a majú obmedzený počet, v akciovej spoločnosti akcionári nie sú verejnými známi a nie je obmedzený ani ich počet.

Podľa § 155 ods. 1 Obchodného zákonníka akcia predstavuje práva akcionára ako spoločníka podieľať sa podľa zákona a stanov spoločnosti na jej riadení, zisku a na likvidačnom zostatku po zrušení spoločnosti s likvidáciou, ktoré sú spojené s akciou ako s cenným papierom, ak zákon neustanovuje inak.

Spoločnosť MDS, a.s. nemá povinnosť poskytovať informácie o svojom hospodárení, o svojej činnosti, ani o zmluvných vzťahoch s tretími subjektmi, pretože ako už žalovaný uviedol vyššie, nehospodári s

verejnými prostriedkami ani nenakladá s majetkom obce.

Mesto Považská Bystrica ako menšinový akcionár spoločnosti MDS, a.s. v zásade preto ani nemôže od nej takéto informácie vyžadovať.

Ďalej žalovaný uviedol, že záver, že žalovaný požadovanými informáciami disponoval, súd taktiež opiera o tézu, že obec ako povinná osoba disponuje požadovanými informáciami, okrem iného, aj vtedy, ak požadované informácie má v dispozícii len právnická osoba, v ktorej má obec ako povinná osoba majetkovú účasť. Mesto Považská Bystrica je len minoritným akcionárom spoločnosti MDS, a.s., ktoré nemá neobmedzený prístup k jej obchodným dokumentom. Svoje akcionárske práva totiž Mesto Považská Bystrica môže vykonávať len na valnom zhromaždení spoločnosti a kontrolu správnosti poskytnutých údajov môže vykonávať len ad hoc podľa zmluvy a príslušného zákona č. 369/1990Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov. Neznamená to však, že mesto môže prostredníctvom hlavného kontrolóra vykonávať na základe zákona o obecnom zriadení kontrolu príslušných subjektov zakaždým, keď podľa zákona č. 211/2000 Z. z. žiadateľ požiada o prístup k informácii, ktorá sa nachádza u tohto subjektu, a ktoré mesto nemá k dispozícii. Závery konajúceho súdu na str. 6 rozsudku totiž k takémuto nezmyselnému výkladu zákona vedú, a to v rozpore s konštantnou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Podľa § 180 Obchodného zákonníka akcionár je oprávnený zúčastniť sa na valnom zhromaždení, hlasovať na ňom, požadovať na ňom informácie a vysvetlenia týkajúce sa záležitosti spoločnosti alebo záležitosti osôb ovládaných spoločnosťou, ktoré súvisia s predmetom rokovania valného zhromaždenia, a uplatňovať na ňom návrhy. Počet hlasov akcionára sa určuje pomerom menovitej hodnoty jeho akcií k výške základného imania. Spôsob hlasovania určujú stanovy. Stanovy alebo osobitný zákon môžu obmedziť výkon hlasovacieho práva určením najvyššieho počtu hlasov jedného akcionára alebo odstupňovaním počtu hlasov v závislosti od určitých menovitých hodnôt akcií; obmedzenie výkonu hlasovacieho práva v stanovách sa musí vzťahovať v rovnakom rozsahu na všetkých akcionárov. Rovnako podľa § 183a Obchodného zákonníka akcionár má právo nahliadnuť v sídle spoločnosti do listín, ktoré sa ukladajú do zbierky listín alebo do registra účtovných závierok podľa osobitného zákona a vyžiadať si kópie týchto listín alebo ich zaslanie na nim uvedenú adresu, a to na svoje náklady a nebezpečenstvo. Z citovaných ustanovení je podľa žalovaného zrejmé, že ani akcionár (Mesto Považská Bystrica) ako spoločník v akciovej spoločnosti (MDS, a.s.) nemá neobmedzený prístup ku všetkým dokumentom spoločnosti, a teda sa vo všeobecnosti nemôže domáhať nahliadnutia, napr. do rôznych účtovných dokladov spoločnosti, faktúr alebo zmlúv.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pritom konštatuje, že „zo zákona o slobode informácií nevyplýva žalovanému povinnosť zhromaždiť a vyhľadať pre žalobcu informácie, ktoré sa v ich originálnej podobe v jeho dokumentácii nenachádzajú.“ (Rozsudok sp. zn. 2Sžo 190/2008 z 27.05.2009).

Ďalej žalovaný zdôraznil, že žalovaný ani nemá právny dôvod vyžiadanými informáciami disponovať. V zmysle čl. III bod 4 Zmluvy o spolupráci pri zabezpečovaní dopravy a o výkone vo verejnom záujme v mestskej autobusovej doprave na území mesta Považská Bystrica z 27.06.2006 v znení jej neskorších dodatkov, „Mesto je ďalej oprávnené kontrolovať správnosť údajov poskytnutých dopravcom na základe, ktorých bola vyčíslená preukázateľná celková strata a tiež parciálne straty na jednotlivých linkových spojoch, vzniknuté z titulu z poskytovania zliav z cestovného a zabezpečenia obslužnosti územia Mesta pri výkone dopravných služieb dopravcu podľa tejto zmluvy a jej prípadných dodatkov“.

V zmysle článku II. bod 13 zmluvy s MDS, a.s. je dopravca povinný „umožniť mestu kontrolovať správnosť údajov poskytnutých mestu v súvislosti s predmetom tejto zmluvy, za týmto účelom sa dopravca zaväzuje umožniť prístup písomne povereným zástupcom mesta ku všetkým informáciám a dokladom týkajúcich sa predmetu zmluvy, umožniť nahliadanie do účtovných záznamov z dôvodu kontroly opodstatnenosti vykazovanej straty a inú súčinnosť potrebnú na splnenie predmetu tejto zmluvy“. Z citovaného ustanovenia bodu 13 podľa žalovaného vyplýva, že mesto nemá ani právo a ani

povinnosť disponovať zmluvami dopravcu s tretími osobami, ale má právo povereným zamestnancom mesta (hlavným kontrolórom) kontrolovať správnosť vykazovaných údajov a žalobca zdôrazňuje právo „nahliadať“ do účtovných záznamov, avšak len v súvislosti s predmetom zmluvy s MDS, a.s.. Spoločnosť MDS, a.s. má naproti tomu povinnosť umožniť mestu kontrolu, sprístupniť všetky informácie a umožniť nahliadanie do účtovných dokladov v súvislosti s touto zmluvou. Následne podľa článku III bod 3 zmluvy s MDS, a.s. „Mesto má právo kontrolovať výšku nákladových položiek dopravcu a má právo navrhnovať dopravcovi ich výšku“.

Ďalej žalovaný uviedol, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn. II. ÚS 482/2013 z 03.10.2013 pritom konštatuje „...dispozíciou je tu potrebné vnímať informácie, ktoré „patria“ danému štátnemu orgánu, a nie, ktoré má „zapožičané“. Žalovaný sa stotožňuje s názorom, že informačnú povinnosť má osoba, ktorá je pôvodcom informácie, resp. ktorej bola informácia priamo určená. Žalovaný však žalobcom vyžiadanými informáciami nedisponuje. Nemôže ich preto ani sprístupniť. Navyše, kontrola oprávnenosti nákladov dopravcu sa vykonáva v sídle dopravcu, kedy má zástupca mesta kontrolované dokumenty od spoločnosti MDS, a.s. len zapožičané za účelom výkonu kontroly. Tieto dokumenty teda mestu ani nepatria.

K reštriktívnemu výkladu informačnej povinnosti podľa § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. sa pritom prikláňa aj Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý konštatuje, že „Infozákon explicitne upravuje prístup k informáciám (povinných osôb) v rozsahu ich rozhodovacej činnosti v oblasti verejnej správy“. Ďalej uvádza „...z ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. vyplýva, že povinné osoby majú informačnú povinnosť v právnom režime tohto zákona v rozsahu zverených úsekov štátnej správy, samosprávy alebo zákonom prenesenej verejnej správy. Záverečná formulácia v § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z. z. túto priamu súvislosť potvrdzuje. V oblasti prevádzkovej, vnútornej činnosti orgánov verejnej správy senát nezistil právny základ na poskytnutie informácie v režime zákona č. 211/2000 Z. z.“ (Rozsudok sp. zn. 3SŽi 4/2014 z 12.03.2014).

Podľa žalovaného, však informácie vyžadované žalobcom v bode 1) žiadosti nevychádzajú z rozhodovacej činnosti žalovaného, ale ide skôr o prevádzkové informácie, ktoré informačnej povinnosti nepodliehajú.

Žalovaný považuje za potrebné tiež poukázať, že kontrola postupu dopravcu je Mestom Považská Bystrica každoročne dôsledne vykonávaná v sídle dopravcu útvarom hlavného kontrolóra mesta v zmysle platných právnych predpisov. Práve pri takejto kontrole má žalovaný prístup a možnosť nahliadnuť do dokladov dopravcu, inak k nim nemá dispozičný prístup. Takúto kontrolu však nemožno vykonávať na základe každej žiadosti o sprístupnenie informácie podľa zákona 211/2000 Z. z. Potom by už navyše ani nešlo o informáciu, ktorú má povinná osoba k dispozícii. Pre úplnosť, doterajšie kontroly nepreukázali neopodstatnenosť uplatňovaných nákladov. Neexistuje pritom právny dôvod a nie je ani logicky mysliteľné, aby Mesto Považská Bystrica po každej žiadosti oprávnenej osoby išlo vykonávať kontrolu v spoločnosti MDS, a.s., aby mohlo vyžiadané informácie, ktorými nedisponuje, žiadateľovi sprístupniť. Navyše, keď by malo ísť o informácie súkromného, resp. prevádzkového charakteru.

Podľa Najvyššieho súdu Slovenskej republiky „...Rovnako zo zákona o informáciách nevyplýva, že by povinné osoby museli vykonávať na žiadosť oprávnených osôb také úkony, ktoré nesmerujú k výkonu ich právomocí, alebo realizovať šetrenia, či kontrolnú alebo vyhodnocovaciu činnosť na požiadanie oprávnených osôb.“ (Rozsudok sp. zn. 8SŽi 2/2010 z 09.12.2010). Žalovaný je toho názoru, že právne závery konajúceho súdu na str. 6 rozsudku nemôžu v tomto ohľade obstáť.

Podľa žalovaného, v bode 1) žiadosti ide o prevádzkové informácie, ktoré nepodliehajú informačnej povinnosti podľa zákona č. 211/2000. Vyžiadaná informácia o rozmiestnení stojísk autobusov MHD a ich využívaním na státiach autobusov MDS, a.s., totiž nie je informácia vyplývajúca z rozhodovacej činnosti orgánu, ale výhradne informácia prevádzkového charakteru. V tejto súvislosti žalovaný poukazuje tiež na judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3SŽi 5/2013 „Zákon o slobodnom prístupe k informáciám explicitne upravuje prístup k informáciám v rozsahu ich rozhodovacej činnosti v oblasti verejnej správy. Prevádzkové informácie nemajú priamu súvislosť s

výkonom štátnej správy a nepodliehajú právnomu režimu zákona o slobodnom prístupe k informáciám.“. Na základe citovanej právnej vety možno vyvodiť podľa žalovaného záver, že vyžiadané informácie prevádzkového charakteru by preto ani spoločnosť MDS, a.s. nemusela sprístupniť.

Súd podľa žalovaného v odôvodnení svojich právnych záverov v podstate vychádza zrejme z ustanovenia § 2 ods. 3 v spojení s § 3 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z.. Na str. 5 odôvodnenia rozsudku však súd poukazuje aj na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 211/2000 Z. z., týkajúce sa informácie odovzdanej osobou, ktorej takú povinnosť zákon neukladá. Ide však o ustanovenia pojednávajúce o rôznej informačnej povinnosti. Odôvodnenie rozsudku preto nedáva celkom jednoznačnú a presnú odpoveď na otázku, ktoré ustanovenie právneho predpisu malo byť rozhodnutím žalovaného porušené, a teda ako vec súd právne posúdil.

Ďalej žalovaný uviedol, že podľa ustanovenia § 205 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť tým, že „konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.“ Žalovaný zastáva právny názor, že procesný postup súdu v predmetnej veci je zaťažený aj vadami konania.

Žalovaný informácie vyžiadané pod bodom 1) žiadosti považoval za informácie prevádzkovej povahy, ktoré sa v zmysle konštantnej judikatúry NS SR ani neprístupujú. Tento svoj záver žalovaný prezentoval aj v prvostupňovom konaní a poukázal naň vo vyjadrení k žalobe z 15.01.2015. Prvostupňový súd sa však s touto relevantnou argumentáciou žalovaného vôbec nevysporiadal a túto právnu otázku ponechal nezodpovedanú. Súd tak v odôvodnení napadnutého rozsudku nepodal odpoveď na relevantnú otázku, ktorá v konaní vystala, čím bolo zrejme porušené aj základné právo žalovaného na spravodlivý proces.

Žalovaný poukazuje na konštantnú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, uznesenie sp. zn. IV. US 115/03 „Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.“ Rovnako aj uznesenie sp. zn. II. ÚS 78/05 „Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní“.

Ďalej žalovaný uviedol, že na str. 7 rozsudku súd konštatuje, že „V tejto časti zamietnutia žiadosti (pozn. v bode 2 žiadosti) súd dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného je v súlade so zákonom. Ako bolo uvedené vyššie, v časti sprístupnenia informácií uvedených pod bodom 2) žiadosti, žalovaný rozhodol v súlade so zákonom a jeho rozhodnutie je vecne správne.“ Možno teda konštatovať, že postup a rozhodnutie žalovaného bol v časti (50%) v súlade so zákonom a vecne správny. Túto skutočnosť však konajúci súd nezohľadnil ani vo výroku vo veci samej a ani vo výroku o trovách konania.

Podľa žalovaného, žalobca mal v konaní úspech len čiastočný, čo na str. 3 rozsudku konštatuje aj súd „žalobné námietky žalobcu sú v časti dôvodné“. Žalovaný zastáva preto právny názor, že žalobcovi neprináleží plná náhrada trov konania, ako mu ju priznal súd v rozsudku. Taktiež podľa § 151 ods. 8 Občianskeho súdneho poriadku „Vo výroku o náhrade trov konania súd vyjadrí osobitne trovy právneho zastúpenia a iné trovy konania, ktorých náhrada sa účastníkovi priznáva“. Podľa žalovaného, výrok rozsudku o trovách konania citovanému ustanoveniu nezodpovedá.

Ďalej žalovaný uviedol, že žalovanému nesvedčí pasívna vecná legitímácia. V zmysle ustanovenia § 90 Občianskeho súdneho poriadku „Účastníkmi konania sú navrhovateľ (žalobca) a odporca (žalovaný) alebo tí, ktorých zákon za účastníkov označuje“. Podľa § 250 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku „Účastníkmi konania sú žalobca a žalovaný. Súd aj bez návrhu uznesením priberie do konania účastníka správneho konania, ktorého práva a povinnosti by mohli byť zrušením správneho rozhodnutia dotknuté“. Následne podľa § 250 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku „Pri rozhodnutí správneho orgánu

vydaného v správnom konaní je žalovaným správny orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni.“

Podľa § 19 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z. „O odvolaní proti rozhodnutiu povinnej osoby rozhoduje nadriadený povinnej osoby, ktorá vo veci rozhodla alebo mala rozhodnúť. Ak ide o rozhodnutie obecného úradu, o odvolaní rozhoduje starosta obce (primátor). Proti rozhodnutiu ústredného orgánu štátnej správy možno podať rozklad, o ktorom rozhoduje vedúci ústredného orgánu štátnej správy“.

Podľa § 19 Občianskeho súdneho poriadku „Spôsobilosť byť účastníkom konania má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti: inak len ten, komu ju zákon priznáva“.

Žalovaný zastáva právny názor, že pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu na základe žaloby zákon priznáva spôsobilosť byť účastníkom konania (procesnú subjektivitu), správne orgánu, ktorý rozhodol v poslednom stupni, a to i za predpokladu, že by tento nemal hmotnoprávnu subjektivitu. Rovnako ako napr. zdravotníckemu zariadeniu v konaní o spôsobilosti na právne úkony. V danom prípade týmto orgánom bol práve Primátor Mesta Považská Bystrica. Preto by mal byť ako účastník na strane žalovaného označený správny orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni, teda Primátor Mesta Považská Bystrica.

Hoci pasívna vecná legitímácia zrejme svedčí Primátorovi Mesta Považská Bystrica, podľa žalovaného, však jeho označenie ako konkrétnej fyzickej osoby, identifikovanej menom a priezviskom, nemá oporu v zákone. K tomuto záveru dospel podľa Krajského súdu v Trenčíne aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní medzi tými istými účastníkmi konania sp. zn. 11S/26/2013.

Zastávame názor, že konajúci súd vec nesprávne právne posúdil, a konanie je postihnuté vadami, ktoré môžu mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V danom prípade nejde o informácie o nakladaní s majetkom mesta a žalovaný s týmito informáciami ani nedisponoval. Žalovaný vyžiadané informácie nemá a ani nemá právny dôvod mať k dispozícii, a preto ich žalobcovi nemohol sprístupniť.

Spoločnosť MDS, a.s. je súkromnou obchodnou spoločnosťou, ktorá hospodári iba so svojím majetkom, pričom nenakladá s majetkom mesta, a to ani na základe vlastníctva menšinového majetkového podielu Mestom Považská Bystrica v nej. Spoločnosť MDS, a.s. nemá preto povinnosť poskytovať informácie o svojom hospodárení, o svojej činnosti, ani o zmluvných vzťahoch s tretími subjektmi, pretože ako sme už uviedli, nehospodári s verejnými prostriedkami ani nenakladá s majetkom obce.

Mesto Považská Bystrica ako menšinový akcionár spoločnosti MDS, a.s. v zásade preto ani nemôže od nej takéto informácie vyžadovať. Podľa žalovaného, enormné množstvo podaných žiadostí žalobcu o sprístupňovanie širokého okruhu informácií naznačuje, že zo strany žalobcu už zrejme ide o informačný filibustering.

Mesto Považská Bystrica je len minoritným akcionárom spoločnosti MDS, a.s., ktoré nemá neobmedzený prístup k jej obchodným dokumentom. Svoje akcionárske práva totiž môže vykonávať len na valnom zhromaždení spoločnosti, kde sa žalobcom vyžiadaných informácií nemožno dovoliavať a kontrolu správnosti poskytnutých údajov môže vykonávať len ad hoc podľa zmluvy a príslušného zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení.

Z platnej právnej úpravy ani zmluvy s MDS, a.s. nevyplýva povinnosť žalovaného disponovať dokladmi, ktoré požaduje žalobca sprístupniť. Žalovaný nemá ani právo a ani povinnosť disponovať zmluvami dopravcu s tretími osobami alebo informáciami o stojiskách jeho autobusov, ale má právo povereným zamestnancom Mesta Považská Bystrica (hlavným kontrolórom) kontrolovať správnosť vykazovaných údajov a nahliadať do účtovných záznamov, avšak len v súvislosti s predmetom zmluvy s MDS, a.s.. Tieto kontroly pritom Mesto Považská Bystrica v zmysle platných právnych predpisov aj dôsledne vykonáva.

Iba pri kontrole má Mesto Považská Bystrica prístup a možnosť nahliadnuť do dokladov dopravcu

spoločnosti MDS, a.s., inak k nim nemá dispozičný prístup. Rovnako nemá žalovaný ani povinnosť vykonávať šetrenie, kde sa nachádzajú stojiská autobusov dopravcu. Súd tak napadnutým rozsudkom núti žalovaného sprístupniť informácie, ktoré ani nemá k dispozícii, a ktoré majú aj prevádzkovú povahu. Žalovaný má za to, že rozhodnutie a postup žalovaného bol v súlade so zákonom.

V.

Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného

Žalobca sa prostredníctvom svojej právnej zástupkyne vyjadril k odvolaniu žalovaného a uviedol, že odvolanie žalovaného smeruje proti rozsudku v celom rozsahu proti všetkým jeho výrokom.

Ďalej žalobca skonštatoval, že sa s rozhodnutím krajského súdu v predmetnom konaní v plnom rozsahu stotožňuje, nakoľko konajúci súd po vykonanom dokazovaní správne vyhodnotil zistený skutkový stav a vec právne posúdil správne. Zároveň zastáva názor, že konanie nemá inú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Žalobca sa ďalej pridrižiava svojich doterajších tvrdení uvedených v žalobe, a to predovšetkým, že žalovaný nemá dôvod na to, aby nesprístupnil žalobcovi požadované informácie ani z dôvodu, že s tým spoločnosť MDS, a.s. nesúhlasí, nakoľko požadované informácie sa týkajú v zmysle ustanovenia § 11 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám nakladania s majetkom obce.

Žalovaný je podľa žalobcu osobou povinnou zverejňovať informácie v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám. V zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 211/2000 Z. z. povinná osoba môže obmedziť sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupniť, ak jej bola odovzdaná osobou, ktorej takú povinnosť zákon neukladá a ktorá na výzvu povinnej osoby písomne oznámila, že so sprístupnením informácie nesúhlasí. Uvedené obmedzenie sprístupnenia sa však nepoužije, ak ide o informácie, ktoré sa získali za verejné prostriedky, alebo sa týkajú používania verejných prostriedkov, nakladania s majetkom štátu, majetkom obce (žalovaný je zakladateľom ale aj akcionárom spoločnosti MDS, a.s.), majetkom vyššieho územného celku alebo majetkom právnických osôb zriadených zákonom, na základe zákona alebo nakladania s finančnými prostriedkami Európskej únie. S ohľadom na uvedené je zrejmé, že žalobca sa domáha informácie, ktoré sa týkajú nakladania s majetkom obce - Mesta Považská Bystrica a teda žalovaný musí disponovať požadovanými informáciami.

V závere vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného žalobca navrhuje, aby odvolací súd odvolanie žalovaného v predmetnej právnej veci ako bezdôvodné zamietol a rozhodnutie krajského súdu ako vecne správne potvrdil v zmysle § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Zároveň si vo veci žalobca uplatňuje náhradu trov odvolacieho konania v celkovej výške 181,90 eur (1x 143,- eur + 8,85 eur + 20% DPH).

VI.

Právny názor odvolacieho súdu

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, orgánov územnej samosprávy ako i orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako i fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy. Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní ako aj ďalšie rozhodnutia,

ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku preskúmal odvolaním napadnuté rozhodnutie krajského súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v žalobcom podanom odvolaní a žalovanom podanom odvolaní podľa § 212 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku a § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku a postupom podľa § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 1 Správneho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania, keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na webovom sídle odvolacieho súdu (www.nsud.sk) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a odvolanie žalobcu v časti trov konania je dôvodné.

V konaní nebolo sporným, že parcelu CKN č. XXXX/XXX k. ú. F. W. (ďalej v texte len „predmetná parcela“) previedlo mesto Považská Bystrica na obchodnú spoločnosť MDS, a.s. za účelom využitia parcely na prevádzkovanie areálu MDS, a.s. (mestskej hromadnej dopravy v Považskej Bystrici). Žalobca žiadal o poskytnutie informácií, či predmetnú parcelu MDS, a.s. aj fyzicky využíva na prevádzkovanie areálu mestskej hromadnej dopravy, konkrétne či ju využíva na stojiská autobusov mestskej hromadnej dopravy.

V obsahu administratívneho ani súdneho spisu zmluva o prevode predmetnej parcely nie je. V konaní však žalovaný účel prevodu parcely na MDS, a.s. nespochybnil. Preto odvolací súd vychádzal zo skutočnosti, že dôvodom a účelom prevodu posudzovanej parcely na MDS, a.s. bolo jej využitie na prevádzkovú činnosť v areáli MDS, a.s. a autobusovej stanici, teda aj možnosť vybudovania na parcele stojiská autobusov.

V konaní bolo nesporným, že žalovaný je akcionárom (menšinovým) MDS, a.s. a je aj zakladateľom tejto obchodnej spoločnosti a vlastní majetkové práva MDS, a.s., ktorými sú práva akcionára. Rovnako má žalovaný zastúpenie v predstavenstve a v dozornej rade MDS, a.s..

Z ustanovenia § 197 ods. 2 Obchodného zákonníka vyplývajú práva členov dozornej rady, okrem iného aj právo nahliadať do všetkých dokladov, aj dokumentov týkajúcich sa faktického využívania parciel, ktoré MDS, a.s. prevzalo do vlastníctva od žalovaného. Právo byť informovaný o činnosti MDS, a.s. majú aj členovia predstavenstva obchodnej spoločnosti, ktorými sú aj zástupcovia žalovaného. Rovnako žalovaný je povinný kontrolovať napĺňovanie účelu každej uzavretej zmluvy, najmä zmluvy, ktorou prevádza svoj majetok na tretiu osobu.

Žalovaný previedol na MDS, a.s. majetok obce (predmetnú parcelu) za účelom jej využívania pre prevádzkové účely. Zo zmluvy o prevode predmetnej parcely vzhľadom na účel prevodu vyplýva povinnosť žalovaného zisťovať, či k naplneniu účelu prevodu došlo, prípadne vyvodzovať dôsledky neplnenia dohodnutých zmluvných podmienok prevodu, a to vždy v závislosti od obsahu zmluvných dojednaní, napr. odstúpení od zmluvy a pod..

Mesto Považská Bystrica ako žalovaný bol povinný z úradnej povinnosti zistiť naplnenie účelu prevodu parcely, preveriť či účel bol naplnený, a ako dobrý hospodár, vychádzajúc z princípov dobrej verejnej správy, logicky a legitímne bolo možné predpokladať, že žalovaný mal uvedené informácie k dispozícii.

Pokiaľ tieto informácie, v čase podania žiadosti, fyzicky nemal, táto skutočnosť je výlučne dôsledkom si riadneho neplnenia povinností žalovaného ako „dobrého hospodára“, ktorý má dbať na verejné záujmy. Bezpochyby využívanie parcely, ktorá bola prevedená z majetku Mesta Považská Bystrica do majetku akciovnej spoločnosti a mala byť podľa dohodnutého účelu prevodu využívaná na prevádzkové účely MDS, a.s. a zisťovanie faktického stavu nakladania s prevádzanou nehnuteľnosťou po uzavretí zmluvy o

prevode, sa týka verejných vzťahov. Informáciu o naplnení účelu zmluvy mal mať povinný k dispozícii, keďže bol účastníkom zmluvy o prevode s treťou osobou a v zmluve bol vymedzený účel prevodu.

Princíp prístupu k informácii znamená možnosť pozrieť sa na údaje, ktoré na úrade ležia, s ktorými úrad pracuje. Informáciou sa myslí to, čo na úrade v okamihu opýtania je alebo má byť k dispozícii. Prevádzkové informácie nemajú priamo súvislosť so zvereným úsekom štátnej správy, na ktorom povinná osoba pôsobí. Cieľom zákona o slobodnom prístupe k informáciám je poskytovať informácie z činnosti štátnej správy a tým napomáhať princípu dobrej verejnej správy. Žiadosť o poskytnutie informácií má sprístupniť verejnosti jej neznáme údaje vo veciach verejných.

V tejto súvislosti nemožno opomenúť skutočnosť, že verejná správa je službou verejnosti a základné pravidlá konania uvedené v § 3 Správneho poriadku, pre ktoré východiskom je systém prameňov práva predovšetkým ústava (najmä čl. 2 Ústavy Slovenskej republiky) a zákony (vrátane právnej úpravy založenej právom Európskej únie, resp. upravenej medzinárodnými zmluvami) i keď sú formulované viac všeobecným spôsobom, je potrebné, vzhľadom na to, že slovenské právo je súčasťou európskeho právneho systému, v praxi interpretovať v duchu európskeho štandardu všeobecných požiadaviek na kvalitu postupov a činnosti verejnej správy súhrnne označovaných ako princípy dobrej správy (Good Governance, Good Administration), majúceho základ v literatúre, judikatúre európskych inštitúcií a niektorých dokumentoch, najmä Rady Európy (najmä odporúčania a rezolúcie Výboru ministrov Rady Európy) a Európskej únie.

Odporúčanie CM/Rec (2007) Výboru ministrov členských štátov Rady Európy z 20. júna 2007 o dobrej verejnej správe vypočítava základné princípy, ktorými by sa mal riadiť každý orgán verejnej správy vo vzťahu k súkromným osobám. Právo na dobrú verejnú správu potom vyjadruje právo súkromnej osoby, aby mu štát garantoval, že verejná správa bude fungovať na princípoch verejnej správy. Toto právo síce nepatrí medzi tradične uznávané základné ľudské práva, ale neustálym rozvíjaním myšlienky o práve na dobrú správu Rada Európy významným spôsobom prispieva k jeho vzniku. Ide o kombináciu viacerých uznaných práv vo vzťahu k verejnej správe, ktoré spolu tvoria jedno právo.

Právo na dobrú verejnú správu zahŕňa v sebe aj princíp transparentnosti, ktorý spája kontrolu činnosti verejnej správy s právom osôb vedieť všetko podstatné o výkone verejnej správy. Má teda aj ďalšiu dimenziu, a to právo na informácie, ktoré patrí medzi základné politické práva (čl. 17 Listiny základných práv a slobôd Slovenskej republiky). Ústavnoprávna úprava na Slovensku ukladá orgánom verejnej moci povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti (čl. 17 ods. 5 Listiny a čl. 26 ods. 5 a čl. 34 ústavy SR). Podmienky a spôsob vykonávania tejto povinnosti ustanovuje zákon č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám.

Odvolací súd ďalej zdôrazňuje, že koncept dobrej správy obsahuje jednak pravidlá zakotvené v právnych normách hmotnoprávnej a procesnej povahy ale aj ďalšie požiadavky, ktoré síce nezaväzujú správne orgány k dobrému správaniu silou právne záväzných a vynúiteľných noriem, ale pôsobia ako štandard verejnej morálky a všeobecnej slušnosti na úrovni súčasného civilizačného vývoja.

Odvolací súd neakceptoval námietku, že sa jedná o prevádzkové informácie, ktoré aplikácii zákona č. 211/2000 Z. z. nepodliehajú. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že „prevádzkové informácie nemajú priamo súvislosť s výkonom štátnej správy povinnej osoby na zverenom úseku štátnej správy a nepodliehajú právnomu režimu zákona o slobodnom prístupe k informáciám“ (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. marca 2014, sp. zn. 3SžI 5/2013). O prevádzkovú informáciu ide v tom prípade, ak informácia má prevádzkovo pracovný charakter a týka sa vnútornej činnosti organizácie, bez priameho dopadu vo vzťahu k verejnosti. S poukazom na obsah žiadanej informácie a obsah zmluvy o prevode, v ktorej bol vymedzený účel prevodu parcely, je možné konštatovať, že žiadaná informácia má dopad vo vzťahu k verejnosti, a nemá atribúty prevádzkovo pracovného charakteru, a netýka sa vnútornej činnosti žalovaného.

Pokiaľ žalovaný namieta pasívnu legitimitáciu v konaní, odvolací súd poukazuje v plnom rozsahu na zdôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu. Žalovaný je povinnou osobou, tak ako konštatoval

krajský súd, z titulu účastníka zmluvy o prevode predmetnej parcely, preto je povinný poskytnúť informácie, ktoré sa prevodu predmetnej parcely, vrátane informácie o realizácii, resp. nerealizácii účelu prevodu predmetnej parcely, týkajú.

Odvolačný súd dospel k záveru, že odvolacie námietky žalovaného nespochybňujú vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu, odvolací súd s poukazom na § 219 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku na dôvody rozhodnutia krajského súdu v plnom rozsahu odkazuje a s nimi sa stotožňuje.

Žalovaný napadol rozhodnutie krajského súdu v celom rozsahu, keď namietal výšku priznaných trov konania. Podľa žalovaného, keďže predmetom žiadosti o poskytnutie informácií bolo poskytnutie informácie v bode 1 ako aj v bode 2, (v bode 1 krajský súd vyhodnotil nesprístupnenie informácií žalovaným za nezákonne).

Krajský súd zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného ako celok. Rozhodol v súlade s petitom žaloby, preto žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu, s poukazom na § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, keď žalobca mal plný úspech v konaní. Z tohto dôvodu nie je dôvodné odvolanie žalovaného, ktorý žiadal znížiť priznanú náhradu trov konania, s poukazom na skutočnosť, že v napadnutom rozhodnutí nesprístupnil žalovaný informácie pod bodom 1 a pod bodom 2, avšak úspech v žalobe mal žalobca iba vo vzťahu k nesprístupneniu informácií špecifikovaných v bode 1 rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu.

Odvolanie proti výroku o trovách konania podal aj žalobca prostredníctvom právneho zástupcu a tvrdil, že súd pochybil, keď mu nepriznal trovy právneho zastúpenia s príslušnou daňou z pridanej hodnoty.

Z obsahu súdneho spisu mal odvolací súd preukázané, že právny zástupca žalobcu si v podanej žalobe uplatnil trovy právneho zastúpenia s 20 % DPH a predložil spolu s plnou mocou fotokópie osvedčenia o registrácii pre daň z pridanej hodnoty, z ktorého odvolací súd zistil, že je platiteľom dane od 1. septembra 2004 (Osvedčenie o registrácii pre daň z DPH vydané 25.10.2013).

Registračná povinnosť pre daň z pridanej hodnoty (ďalej v texte len „DPH“) je upravená v § 4 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. zdaniteľná osoba, ktorá má sídlo, miesto podnikania alebo prevádzkareň v tuzemsku, a ak nemá takéto miesto, ale má bydlisko v tuzemsku alebo sa v tuzemsku obvykle zdržiava, a ktorá dosiahla za najviac 12 predchádzajúcich po sebe nasledujúcich kalendárnych mesiacov obrat 49 790,- eur, je povinná podať daňovému úradu žiadosť o registráciu pre daň. Zdaniteľná osoba je povinná podať žiadosť o registráciu pre daň do 20. dňa kalendárneho mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom dosiahla obrat podľa prvej vety.

Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 222/2004 Z. z., ak právnická osoba alebo fyzická osoba, ktorá podala žiadosť o registráciu pre daň podľa odseku 1 alebo odseku 2, je zdaniteľnou osobou podľa § 3, daňový úrad ju zaregistruje, vydá jej osvedčenie o registrácii pre daň a pridelí jej identifikačné číslo pre daň. Daňový úrad vykoná registráciu najneskôr do 21 dní odo dňa doručenia žiadosti o registráciu pre daň a najneskôr do 60 dní odo dňa doručenia žiadosti o registráciu pre daň, ak je zdaniteľná osoba povinná zložiť zábezpeku na daň podľa § 4c ods. 1. Dňom uvedeným v osvedčení o registrácii pre daň sa zdaniteľná osoba stáva platiteľom dane (ďalej len „platiteľ“).

Registrácia pre DPH bola vydaná na zdaniteľnú osobu JUDr. P. W. - U. H., Q. X. XXX/XX, XXX XX S. S..

Zákon o dani z pridanej hodnoty upravuje registráciu pre daň z pridanej hodnoty vo vzťahu k fyzickej alebo právnickej osobe. Podmienky registračnej povinnosti sú komplexne upravené v § 4 zákona č. 222/2004 Z. z.. Z právnej úpravy je zrejmé, že registrácia môže byť vykonávaná vo vzťahu ku

konkrétnej právnickej osobe, alebo konkrétnej fyzickej osobe. Z právnej úpravy nevyplýva oprávnenie vykonať registračnú povinnosť pre daň z pridanej hodnoty vo vzťahu k rôznym podnikateľským aktivitám fyzickej osoby. Pokiaľ fyzická osoba bola registrovaná pre daň z pridanej hodnoty, musela spĺňať zákonné podmienky registrácie, bolo jej vydané konkrétne registračné číslo, bez ohľadu na to, aké služby, plnenia sú predmetom dane z pridanej hodnoty, či sa jedná o služby, plnenia v súvislosti s výkonom živnostenských oprávnení, licenčných činností, z prenájmu nehnuteľností, resp. iné. V konaní nebolo sporným, že JUDr. P. W. je advokátkou, zapísanou v Slovenskej advokátskej komore a pred podaním žaloby (25.09.2014) bola registrovaná ako fyzická osoba pre daň z pridanej hodnoty (Osvedčenie o registrácii pre daň z pridanej hodnoty vystavené 25.10.2013).

Advokátka žalobcu mala nárok na odmenu za právne služby za jednotlivé úkony právnej služby spolu s príslušnou daňou z pridanej hodnoty. Advokátka bola pred podaním žaloby, ako aj v čase výkonu advokátskej činnosti, v priebehu súdneho konania advokátkou a súčasne aj platcom DPH. Tieto skutočnosti preukázala súdu spolu s podaním žaloby, preto názor krajského súdu, ktorý konštatoval, že nevzniká právnej zástupkyňi žalobcu právo na trovy právneho zastúpenia zvýšené o 20% DPH (§ 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z.) z dôvodu, že nedoložila, že ako advokát samostatne vykonávajúci advokáciu je platcom DPH, odvolací súd vyhodnotil ako nesprávny. Odvolací súd akceptoval odvolacie námietky žalobcu.

Vzhľadom na skutočnosť, že žalobou napadnuté rozhodnutie krajský súd zrušil, tak ako požadoval žalobca, mal v konaní úspech, patrí mu podľa § 250k ods. 1 právo na plnú náhradu trov konania pred krajským súdom.

Trovy konania pred krajským súdom predstavujú iné trovy konania vo výške 70,- eur za zaplatený súdny poplatok za podanú žalobu a trovy právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby roku 2014 prevzatie a príprava právneho zastúpenia (134,- eur) a písomné podanie na súd - žaloba (134,- eur), k tomu zodpovedajúci režijný paušál 2 krát 8,04 eur (spolu 16,08 eur) a všetko zvýšené o 20% dane z pridanej hodnoty, celkovo trovy právneho zastúpenia vo výške 340,90 eur, čo zodpovedá aj sume vyčíslennej právnou zástupkyňou žalobcu.

Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené zmenil rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 27. januára 2016, č. k. 13S 235/2014-50 vo výroku, ktorým krajský súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania 354,08 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku k rukám jeho advokátky tak, že žalovaného zaviazal nahradiť žalobcovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 340,90 eur a iných trov konania za zaplatený súdny poplatok vo výške 70,00 eur, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, na účet právnej zástupkyne žalobcu č. XXXXXXXXX/XXXX. vedený v C..

VII.

Trovy odvolacieho konania

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c veta prvá Občianskeho súdneho poriadku, § 250k ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku tak, že žalobcovi vzhľadom na jeho úspech priznal náhradu trov odvolacieho konania v sume 181,90 eur. Podľa § 11 ods. 4 veta prvá, § 16 ods. 3 a § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. súd priznal žalobcovi odmenu za jeden úkon právnej služby v sume 143,- eur (písomné podanie vyjadrenia z 04.04.2016 k odvolaniu žalovaného na súd), plus 1 x režijný paušál 8,58 eur, plus 20% DPH z odmeny a náhrad 151,58 eur, čo je 30,32 eur.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.